

HAVEN
FALL

HAVEN FALL

SARA
HOLLAND

*Voor iedereen die ooit het gevoel heeft gehad nergens
thuis te horen.*

Vertel de wereld wat je vindt van #Havenfall
Vind de auteur: @Sara__Holland
Vind ons: @blossombooks

NUR285 / JD032001
Copyright © 2020 Nederlandse editie: Blossom Books
Copyright © 2020 by Glasstown Entertainment, LLC

GLASSTOWN
ENTERTAINMENT

Oorspronkelijke titel: *Havenfall*
Originally published by Bloomsbury YA
Nederlandse vertaling: Mariella Manfré
Omslagontwerp: John Candell
Nederlandse omslagbelettering: Titia Seveke
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.**

EEN KORTE INTRODUCTIE TOT DE AANGRENZENDE WERELDEN

~ Fiordenkill ~

Fiordenkill is voor het overgrote deel bedekt met ijs. Met zijn ijsbruggen en paleizen van samengeperste sneeuw schittert Fiordenkill in een ongrijpbare pracht. De zon is er zelden te zien, maar helder poollicht en duizenden sterren verlichten de hemel. Militairen rijden op wolven, en er zwerven enorme beren door de bossen; betoverd fruit groeit aan de bomen, immuun voor de rijp die de kleurrijke schillen bedekt.

De Fiorden worden in vergelijking met mensen uit andere werelden gezien als nobel en stoïcijns en soms gereserveerd. De magie van Fiordenkill kan fysieke wonden genezen en planten laten groeien.

~ Byrn ~

De immense wereld van Byrn blakert in de hitte van twee zonnen en drie manen. Enorme, hardnekkige stormen teisteren de woestijnen, de kolkende zeeën en de vlaktes waar de bliksem heerst, zodat het lijkt alsof je nergens vaste grond onder je voeten hebt. Millennia van elementmagie, aangewend zonder na te denken over de gevolgen, hebben de wereld verwoest en hem voor het merendeel onbewoonbaar gemaakt voor de Byrnianen.

Jaren geleden heeft de Zilveren Prins zijn overweldigende magie gebruikt om de stormen te temmen en een muur om zijn stadstaat Oasis te bouwen.

Sindsdien heerst hij in vrede en houdt hij de stormen op afstand. Bijna iedereen in Byrn woont binnen de stadsmuren na ermee akkoord te zijn gegaan om nooit meer elementmagie te gebruiken. De nomaden weigerden dat en weerstaan de bliksem, de orkanen en de ongenadige wind buiten de muren, zodat ze hun magie kunnen behouden.

~ Solaria ~

Over Solaria is weinig bekend. Deze kleine, afgesloten wereld is een broei-
nest van machtige, zeer onberekenbare magie. Er wordt aangenomen dat de mensen van Solaria grotendeels verantwoordelijk zijn voor de mythologie over djinns, demonen en vampieren in onze wereld. Sommigen noemen hen zielenverslinders. Er wordt wel gezegd dat Solaria geen zichtbare zon heeft, maar een verblindende gouden lucht. Hoewel Solarianen vele vormen kunnen aannemen, hebben ze in hun beestenvorm allemaal donkerblauw bloed.

De poort naar Solaria is jaren geleden afgesloten na een dodelijk incident dat plaatsvond in Havenfall. Solarianen zijn niet langer welkom in de herberg en ze maken geen deel uit van het Vredesverdrag van de Laatste der Aangrenzende Werelden. Er gaan geruchten dat Solarianen de andere werelden zijn binnengeglijpt voordat de deur werd gesloten en dat ze daar nog steeds rondzwerven.

~ Haven ~

Haven is wat we kennen als de mensenwereld. Het is de enige wereld zonder natuurlijke magie, en daarom noemen de mensen van de andere werelden het Haven: een neutrale plek, een veilige haven. Het bestaan van andere werelden wordt geheimgehouden voor de mensheid. Dat is de belangrijkste regel waar alle werelden zich aan moeten houden. Mensen zijn fysiek niet in staat om in de andere werelden te leven; ze kunnen het daar niet langer dan een paar uur volhouden.

❧ **Omphalos: de herberg van Havenfall** ❧

Alle werelden kruisen elkaar bij Havenfall, via een aantal poorten die verbonden zijn met tunnels onder de Rocky Mountains. Al sinds menscheugenis worden deze poorten bewaakt. Rondom de poorten is een gebied waarbinnen mensen van alle werelden veilig adem kunnen halen zonder ziek te worden, zoals meestal gebeurt wanneer ze niet in hun eigen wereld zijn.

De herberg van Havenfall is net als het plaatsje Haven binnen dit gebied gebouwd. Voor de volken van de werelden zijn de herberg en het plaatsje alles wat ze kennen van onze wereld.

Vroeger kon je via de herberg in allerlei werelden komen, maar in de loop der eeuwen zijn sommige poorten door de ondoorgroendelijke krachten die de werelden beheersen dichtgegaan. Waarom is niet bekend. Alleen de poort naar Solaria is met opzet gesloten, ter bescherming van de Laatste der Aangrenzende Werelden.

❧ **De jaarlijkse vredesconferentie** ❧

Op de langste dag van het jaar zijn de Fiorden getuige van een spectaculaire sterrenregen in hun donkere lucht en in Byrn is er een verduistering van alle drie de manen tegelijk. Dit is de zonnewende. Op deze dag kunnen reizigers elke zomer veilig de poorten door gaan naar de herberg van Havenfall, de neutrale wereld, waar ze allemaal te gast zijn.

Gedurende deze bijzondere periode wordt de jaarlijkse vredesconferentie gehouden in de herberg. Afgevaardigden uit alle werelden onderhandelen overdag over politieke verdragen en handelsakkoorden en dansen 's avonds in de balzaal om de verschillen en overeenkomsten van alle gasten in de herberg te vieren.

PROLOOG

De eerste ademteug die Marcus neemt in een andere wereld voelt als een bliksemflits. Menselijke longen zijn niet gemaakt voor deze wereld, voor Byrn. Hij weet niet hoeveel tijd hij heeft voordat ze het gebeven en hij door de glanzende poort terug naar Haven moet strompelen.

Maar elke nieuwe herbergier heeft de plicht om alle resterende werelden te bezoeken, al is het maar één keer. Dat heeft zijn overgrootmoeder Annabelle, die de herberg van Havenfall bijna een eeuw bestierde, hem verteld voordat ze stierf. Dus Marcus vertrekt geen spier, niet nu er twintig edelen uit Byrn in een halve cirkel om het portaal staan te wachten, met hun geschubde jukbeenderen die glinsteren in het oranje licht. Ze zijn allemaal hierheen gekomen om nieuwsgierig te luisteren naar wat de nieuwe poortwachter te vertellen heeft. Achter hen zijn groepjes blinkende metalen gebouwen te zien tegen een lucht die in brand lijkt te staan.

Havenfall is een groot feest, allemaal praal en rituelen en vrije geesten, wat scherp afsteekt tegen deze gespannen formaliteit. Dit is Marcus' moment. Het boek dat hij heeft meegenomen voelt zwaar.

Hij gaat maar één pagina lezen. Hij heeft geen tijd om alles voor te dragen wat het vredesverdrag behelst: de namen van de afgevaardigden die in de herberg zijn omgekomen toen de Solarianen in opstand kwamen; het decreet om de toegangspoort naar Solaria voor altijd te verzegelen met oude magie;

de belofte van Havenfall om alle ontsnapte opstandelingen terug te vinden. Een herinnering voor Haven, Fiordenkill en Byrn dat er zelfs na bijna honderd jaar nog voortvluchtige Solarianen door hun werelden dwalen.

Sommigen geven nog steeds de mensen, Haven, de schuld van het bloedbad. Dat weet Marcus. Nu is het zijn verantwoordelijkheid als poortwachter om iedereen te beschermen. Niet alleen de Byrnianen en Fiorden, maar ook zijn geliefde Graylin, zijn zus Sylvia, en haar kinderen die ooit de herberg van Havenfall en alles wat daarbij hoort zullen erven.

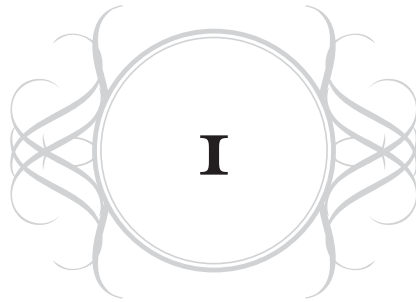
Hij moet iedereen herinneren aan beloftes die ze elkaar hebben gedaan. Dus hij pakt het boek op, het in leer gebonden werk dat voor het eerst de bibliotheek van de herberg heeft verlaten, en begint hardop voor te lezen van de oude, vergane pagina's – om de wachtende menigte te laten weten dat Havenfall niet vergeet.

BYRN, FIORDENKILL EN HAVEN SLUITEN MET DIT DOCUMENT EEN VERDRAG.

Hierbij wordt te kennen gegeven dat de vertegenwoordigers van Byrn, Fiordenkill en Haven verenigd zijn in vrede en zich verzetten tegen het oorlogszuchtige land Solaria en zijn bewoners.

Toegang, handel en politiek of burgerlijk contact tussen Solaria en een van de andere geallieerde werelden, inclusief Haven, is verboden; elke overtreding van deze wet wordt beschouwd als verraad en als zodanig gestraft; aldus overeengekomen door de nieuw verenigde werelden Byrn, Fiordenkill en Haven, ook wel bekend als de Laatste der Aangrenzende Werelden.

HET BUSSTATION IN DENVER RUIKT NAAR BENZINE EN asfalt, ongewassen lichamen en verschaalde koffie. Het is er lawaaierig door het knarsen en sissen van de bussen buiten, een oud omroepsysteem dat tussen geruis door de aankomsttijden vermeldt, de stampende voetstappen van mensen die rennen om hun bus te halen. Het vervaagt allemaal tot witte ruis, en zolang ik door de ramen de bergen maar kan zien, schitterend in het licht van de middagzon, kan ik me inbeelden dat ik ergens anders ben. De weerlichtvlaktes van Byrn of de witte woestijnen waar de Fiordense afgevaardigden me over hebben verteld, waar de aardbevingen elkaar dusdanig snel opvolgen dat het land deint en golft als een bleke zee.

En zelfs zonder verbeelding is dit haveloze station ondanks alle drukte en lawaai beter dan waar ik een halfuur geleden was.

Beter dan de steriele chemische lucht en holle, oorverdovende stilte van de zwaarbewaakte gevangenis waar ze mijn moeder nu al ruim tien jaar vasthouden.

Ik blijf staan voor het bord met aankomsttijden en trek de plunjezak verder over mijn schouder. Ik concentreer me op het verouderde scherm in een poging de beelden uit mijn hoofd te verdrijven. Mama's gezicht achter het plexiglas vol krassen, de lege duisternis in haar ogen. Het lijkt wel of het

haar niet kan schelen, of ze zich er niet druk om kan maken wat er verder gaat gebeuren.

Ik knipper heftig met mijn ogen, concentreer me op de plekken en tijden die boven me flikkeren. *Omaha, 14.25 uur.*

Dat is de bus die ik zou moeten nemen. Het plan is om deze zomer bij mijn oma Ellen, de moeder van mijn vader, te logeren en stage te lopen bij haar verzekeringsbedrijf. Papa wil niet dat ik naar de herberg van Havenfall ga, nu niet en nooit niet. Hij begreep niet waarom mama aan die plek gehecht was, en van mij begrijpt hij het ook niet. Het is alsof hij de glimp van magie kan voelen die aan me kleeft als ik terugkom, en daar wordt hij wantrouwig van. Hij zegt dat ik iets moet gaan doen wat ik volgend jaar kan vermelden op een aanmeldingsformulier voor de universiteit.

En het is inderdaad zo dat Havenfall niet echt online te vinden is. In de herberg werken zal me geen referenties opleveren voor een stage ergens anders. Maar deze zomers zijn alles wat ik heb. Al sinds mijn zesde ga ik elke zomer naar de herberg. En hoe ouder ik word, hoe belangrijker het is om oom Marcus te laten zien wat ik kan, dat ik nuttig ben. Als alles goed gaat zal ik volgende zomer rond deze tijd naar de bergen reizen met meer dan alleen een vakantiekoffer. Marcus zal me aanwijzen als zijn erfgenaam en dan kan ik voorgoed intrekken in de herberg.

Dus nee. Ik ga echt niet naar Omaha. Een sprankelende carrière als verkoper van verzekeringen ligt niet in mijn toekomst.

Ik voel me gespannen, een beetje onbestendig, en mijn ogen blijven maar afglijden naar het wazige blauw van de bergen achter de ramen. Alsof ik in zou storten als ik daar niet snel ben. Ik kijk weer naar het aankomst-tijdenbord en scan een paar regels naar beneden, voorbij Boise en Laramie en Salt Lake City naar Haven. 15.50 uur. Perron 8, het laatste, helemaal aan het stoffige uiteinde van het station.

Ik kijk om me heen in de ruimte, waar zonlicht weerkaatst tegen het hoge plafond. Er zijn nu nog maar twee andere mensen in de wachtruimte, een jongen in een hoody die over vier stoelen uitgespreid ligt te slapen en een man van middelbare leeftijd met dun blond haar die een vergeelde

krant leest. Ik loop naar de andere kant en ga op het groezelige tapijt tegen de muur aan zitten, naast het enige stopcontact dat werkt, dat weet ik inmiddels uit ervaring, en plug mijn telefoon in om die op te laden voor de lange rit.

Eigenlijk moet ik Marcus een bericht sturen om hem te laten weten dat ik eraan kom. Maar zodra ik begin te typen, krijg ik een naar gevoel. Stel dat hij zegt dat ik niet moet komen? Dat ik naar mijn vader moet luisteren? De gedachte alleen al is onverdraaglijk. Ik blokkeer mijn scherm, leg de telefoon ondersteboven op de grond en duw mijn nagels in mijn handen. Als ik gewoon opduik, stuurt hij me heus niet weg. Straks ben ik daar, in mijn kamer die uitkijkt over de vallei, en dans ik onder de sterren in de balzaal met Brekken.

De bergen in gaan voelt altijd alsof ik de rest van de wereld achter me laat. Het is alsof ik daar in de ijlere lucht iemand anders ben. Ik ben Maddie Morrow, de vertrouwde nicht van Marcus en misschien de erfgenaam van de herberg van Havenfall, als ik het goed speel en indruk maak op de gezanten van de Aangrenzende Werelden. Niet Maddie Morrow, het meisje met de dode oudere broer, het meisje met de moeder in de dodencel.

Shit. Tot nu toe had ik die woorden uit mijn gedachten verbannen. Ik was helemaal van de bezoekersruimte van de Sterling Gevangenis in de bus over de plattelandsweg tot aan dit hoekje in het busstation gekomen zonder eraan te denken. En nu stromen de herinneringen als een misselijk makende golf over me heen. Het gestaar en gefluister dat me overal achtervolgde: in de gangen op school, in de supermarkt, zelfs thuis, waar papa en zijn vrouw Marla me volgden met hun blik alsof ik elk moment in zou kunnen storten, alsof de ziekte van mama, wat het ook precies is, ook in mij zit.

Maar mama is het ergst. Haar apathie. Toen de doodstraf voor het eerst werd uitgesproken dacht ik dat dit haar misschien, heel misschien, zo zou raken dat ze de waarheid zou opbiechten. Dat ze Nathan elf jaar geleden niet had vermoord. En dat zelfs als niemand behalve ik haar echt geloofde, het genoeg zou zijn om haar in leven te houden.

Maar toen ik vanmorgen tegenover haar zat, met het plexiglas tussen ons in, had ze hetzelfde wezenloze gezicht dat ze al elf jaar heeft. Ze knipperde alleen maar met haar ogen, langzaam, toen ik haar voor de duizendste keer vertelde: *Ik was erbij. Ik heb het ding in ons huis gezien. Het kwam door het raam; ik heb het glas op de grond gezien.*

Ze reageerde ook hetzelfde als altijd, traag en zacht. *Je hebt het je verbeeld. We zien wat we willen zien, lieverd, maar monsters bestaan niet, er zijn alleen mensen die vreselijke dingen doen. Ik was in de war, en ik heb iets vreselijks gedaan. Ga niet zoeken naar antwoorden die er niet zijn.*

Maar dat is niet wat er is gebeurd. Ik weet wat ik die avond heb gezien, ook al was het alleen maar door een kier tussen twee kastdeurtjes. Voordat de plafondlamp versplinterde en we werden ondergedompeld in duisternis, zag ik de monsterlijke donkere vorm die op mijn moeder afsprong. Het brullen dat de keuken vulde. Toen stopte het geschreeuw opeens, was mijn broer verdwenen en glibberde de keukenvloer van het bloed.

Mijn moeder was niet verantwoordelijk voor Nathans dood; het was een beest uit een verbannen wereld. En iemand, of iets, dwong haar de schuld op zich te nemen. Misschien was ze bang dat er iets met Havenfall zou gebeuren als ze ooit de waarheid vertelde.

En wat kon ik doen? Het probleem is namelijk dat je mensen niet kunt vertellen dat een monster je broer heeft vermoord. Dan gaan mensen nare dingen over je zeggen. *Freak. Leugenaar. Gek.*

Maar in Havenfall geloven mensen me. Ik heb het maar een paar mensen verteld, maar ze geloven me. Daar moet ik aan vasthouden. Dat is alles wat ik heb.

In een reflex check ik mijn telefoon, bijna bang dat papa op de een of andere manier zal voelen dat ik niet onderweg ben naar Omaha. Ik laat het hem wel weten wanneer het te laat is om terug te gaan. Ik heb nog maar één streepje bereik, en dat zal wel wegvallen zodra we bij de bergen zijn, maar dat geeft niet. De enige mensen met wie ik wil praten zijn daar, bij de conferentie in Havenfall. Nog even en dan zie ik ze. Bovendien weet

niemand daar zelfs maar wat een telefoon is. Voor hen is het alleen maar een vreemd, glanzend, knipperend geval.

Grijnzend moet ik denken aan iets wat vorige zomer gebeurde. Ik had papa eindelijk overgehaald me een smartphone te geven, en op mijn eerste avond in Havenfall glipten Brekken en ik weg naar de schuur, waar ik hem liet kennismaken met Candy Crush. Had ik maar een filmpje van hem, de serieuze Brekken, met zijn militaire houding en zijn nobele manieren en zijn letterlijk buitenaardse jukbeenderen, die over het scherm heen gebogen zat met rood wordende oren en elke keer dat hij een leven verloor sissend vloekte in het Fiordens. Ik heb natuurlijk nooit een foto van Brekken genomen. Hoewel Marcus mij de geen-telefoons-in-de-herberg-regel die voor iedereen geldt die Havenfall binnenkomt niet oplegt, vertrouwt hij erop dat ik geen domme dingen doe. Een uitgelekt filmpje kan een ramp worden, en ik zou mijn veilige plek nooit in gevaar brengen. Mijn geboorterecht. Mijn thuis.

Ik heb ook geen foto nodig. Nog even en dan zie ik Brekken in levenden lijve.

Om 15.55 uur komt de bus naar Haven eindelijk aan. Hij ziet er ouder uit dan de andere, met krassen en roest op de wielen. Maar mijn hart maakt toch een sprongetje zodra ik instap. De chauffeur, een tengerere man met rimpels, glimlacht me warm toe.

‘Alles goed vandaag, juffie?’

‘Geweldig,’ zeg ik met een glimlach terwijl ik mijn plunjezak van mijn schouder haal en een paar stoelen achter hem plaatsneem, en ik meen het. Er zitten maar een paar mensen in de bus: een oude vrouw achterin, ingepakt alsof het winter is in plaats van juni, een jonge moeder met een huilend kind in haar armen en de twee mannen van het busstation. De motor rammelt luidruchtig en het metalen dak boven me zit vol deuken die veroorzaakt lijken door hagelstenen.

We doen er vier uur over om bij de bergen te komen en ik laat mezelf indommelen tegen het raam, half weggezakt in warrige dromen. Ik droom dat mama en Nate naast me in de bus zitten, net zoals wanneer we als

kinderen naar Havenfall gingen en mijn broer zat te spelen met de zilveren knikkers die hij bij zijn geboorte van Marcus had gekregen. En mijn hart slaat over van blijdschap.

Maar als ik Nathans naam zeg en ze allebei naar me kijken, zie ik de gevangenisversie van mama, met haar flodderige, bruine overall en niets-zeggende gezichtsuitdrukking. Mijn broers ogen staan wijd open en ik zie er iets in weerspiegeld, een monsterlijke schaduw...

Ik ben van slag, dankbaar dat een gat in de weg me wakker schudt. Net als we omhoog de bergen in gaan, begint de zon te dalen en krijgt alles een gouden gloed. De smalle weg ligt dicht tegen een bergwand aan; rechts van ons zijn uitgehakte stenen wanden, soms bedekt met lawine-netten, en aan de linkerkant, bij mijn raam, bedekken groene dennenbomen de hele vallei. In contrast met het uitdijende en felverlichte Denver en zijn buitenwijken lijken de bergen een vervaarlijke kracht tegen de mensheid. De tekenen van beschaving nemen snel af, totdat we alleen nog maar langs oude, half ingestorte mijnsteden komen. Bouwvallige huizen en verzakte stacaravans staan weggestopt tussen rotsblokken en dennenbomen.

De droom blijft een beetje hangen, maar ik haal diep adem en stel me voor dat ik hem uitblaas als smog uit mijn longen. Ik duw het raam op een kier, zet mijn koptelefoon op en concentreer me op de vinnige, koele berglucht. IJstoppen glinsteren in de zon en de hemel lijkt op de een of andere manier groter door die omlijsting van gekartelde pieken. Aan de horizon zie ik doorzichtige regengordijnen.

We komen in de buurt.

Omphalos, denk ik. Een Grieks woord dat Marcus me heeft geleerd. Technisch gezien betekent het 'navel'. Het centrum van alles. Waar alles begint. Waar alles samenkomt.

De wegen worden steil en de bus sputtert en kraakt. Mijn muziek overstemt het meeste, maar ik voel de bus nog steeds om me heen trillen, als een hijgend vrachtdier dat deze kronkelende wegen op klimt. Het metaalen frame schudt op een manier die het versleten polyester kussen op het bankje niet kan verhullen. Het enige wat ervoor moet zorgen dat we niet

van de berg vallen is een metalen reling, en het helpt niet dat die eruitziet alsof een flinke windhoos hem om zou duwen. Even fantaseer ik hoe het zou zijn om de controle te verliezen. Om door de mistige lucht te tuimelen, en via de zachte neveldeken naar het gapende bos van duisternis beneden te vallen.

Om als glas uiteen te spatten.

Ik knipper en pak mijn telefoon. Tijd om oom Marcus een bericht te sturen dat we in de buurt zijn. Het bericht wordt verzonden en ik hoop dat hij het ziet in alle drukte van de Havenfall-conferentie, een jaarlijkse bijeenkomst die de vrede tussen onze drie werelden viert en die op het punt staat te beginnen.

‘Vanwaar die frons?’

Een krakende stem rechts van me dringt door mijn muziek heen. Ik draai me een beetje om, hoewel ik hoop dat het niet voor mij bedoeld is, maar de man aan de andere kant van het gangpad, degene met de krant, kijkt mijn kant op, lippen iets van elkaar zodat zijn door sigaretten bevelkte tanden te zien zijn. Met tegenzin doe ik mijn koptelefoon af.

Die vent komt vast uit Haven. Hij heeft een ketting om met een traanvormige hanger gemaakt van het vreemde, parelmoerachtige zilver dat alleen uit de oude mijnen om het stadje schijnt te komen. Maar ik heb hem er nooit eerder gezien.

Ik glimlach koel en beleefd naar hem. ‘Gewoon blij dat we er bijna zijn.’

Hij wrijft de hanger tussen zijn vingers. Hij heeft een door de zon verweerde huid en bleke ogen. ‘Ga je naar Haven?’

‘Jep.’ Ik kan het niet nalaten om mijn lippen iets te laten ploppen bij de p. Het is een stomme vraag; er is nog maar één halte, wat deze kerel ook wel weet. ‘Ik ga op bezoek bij mijn oom.’

‘Kom je daarvandaan? Je hebt iets bekends.’

Wantrouwen wikkelt zich om mijn hart, maar ik duw het weg en schud mijn hoofd. Er wonen minder dan duizend mensen in Haven en het zit zo hoog weggestopt, alleen toegankelijk via kronkelende provinciewegen. Het kan zijn dat de man me een keer heeft gezien in het stadje. Maar hij

zou me niet herkend hebben, kan me niet herkend hebben, van de herberg; daar beschermt Havenfall tegen.

‘Zoals ik al zei, gewoon op familiebezoek.’

‘Nou, aangenaam kennis te maken.’

‘Insgelijks,’ lieg ik, en met tegenzin pak ik de hand aan die hij uitsteekt over het gangpad. Zijn hand is zweterig, zijn grip te stevig. Hij glimlacht en ik zie een paar vullingen die zijn gemaakt van hetzelfde bleke zilver als de hanger.

Tot mijn opluchting stelt hij verder geen vragen meer als ik me weer omkeer naar het raam. Bij de ondergaande zon klimmen we steeds hoger. De lucht wordt dunner en mijn oren ploppen dicht. De oranje hemel betreft door wolken die vanuit het westen komen opzetten, waardoor de verlaten bergen in schaduwen worden gehuld. De buschauffeur gaat langzamer rijden nu de wind aantrekt. Inmiddels zijn er bijna geen steden en dorpen meer; het enige teken van menselijke bewoning wordt gevormd door her en der een hutje of een kapotte auto. Maar het landschap wordt mooier, zelfs onder de aanzwellende deken van onweerswolken. Over de berghellingen kruipt mist omlaag, die zich om de bomen wikkelt en slieren slingert over de weg, maar het effect is bijna troostend, alsof we de enige mensen in de wereld zijn.

Nog een eigenaardigheid van Haven: het weer is vreemd hier. De lokale bevolking weet het, en het houdt buitenstaanders op afstand. Er zijn meer maatregelen, andere voorzorgen bedoeld om deze plek geheim en veilig te houden. Terwijl we langs het verschoten bord rijden met *Welkom in de herberg van Havenfall* erop, kijk ik naar de bomen aan beide kanten. Mijn oom heeft een tiental mensen in dienst die het hele jaar door op wacht staan aan de rand van het stadje. Ik weet dat ik ze niet zal zien: ze zitten diep in het bos, in hutten of speciale schuilplaatsen. Ze zijn er om ervoor te zorgen dat er geen magie ontsnapt over de stadsgrenzen.

Het is al jaren niet gebeurd, en als het al voorkomt, is het meestal eenvoudig te verklaren: een bediende die een fles Fiordense wijn meepikt zonder zich te realiseren wat een kracht erin zit, of een verveelde edelman die

een ritje door het bos maakt en te ver afdwaalt. Maar eens in de zoveel jaar wil een op winst beluste afgevaardigde nog weleens iets naar buiten smokkelen. Ik weet niet wat de straf daarvoor is, maar ik heb geen van de overtreders ooit teruggezien.

Eindelijk ontladen de wolken zich en het motregent als we om de berg heen rijden en voor ons het plaatsje Haven zien liggen: een paar gebouwen die zich uit alle macht vastklampen aan de berghelling, waar de bomen en de mist steeds verder oprukken. Een heldere rivier slingert erdoorheen en verdwijnt in de vallei onder ons. En mijn hart maakt een sprongetje als ik het zie, want Havenfall ligt net voorbij de volgende bergkam. De mist schittert als een luchtspiegeling. Ik kijk achterom en zie dat al mijn medepassagiers aan het raam gekluisterd zijn, zelfs de baby, die met ronde blauwe ogen naar buiten kijkt.

We komen bij het kruispunt net buiten het stadje, de plek waar Marcus me gewoonlijk oppikt met zijn jeep. Verderop is de winkel, een groot houten gebouw met een ruime veranda eromheen waarop het verwelkomende gele licht schijnt dat van binnen komt. Twee vrouwen in schommelstoelen kijken op als de bus stopt en de passagiers uitstappen. Ik ben opgelucht dat de Zilver tand-man uitstapt. Hij glimlacht nog een keer breed naar me met flitsende vullingen en verdwijnt dan de winkel in. Maar dan word ik toch weer onrustig. Misschien heeft Marcus mijn bericht niet gekregen. Hij is er niet.

De deur glijdt dicht en de chauffeur vangt mijn blik in de spiegel. ‘Komt iemand je halen?’

Ik knik, hou het gevoel van verwachting vast. Nee, het is geen verwachting. Het is verlangen. Havenfall, mijn oom en vrienden, Brekken... allemaal nu nog maar anderhalve kilometer bij me vandaan.

‘We kunnen een paar minuten wachten, maar ik kan met dit ding niet verder deze rotweg op.’ De chauffeur klopt half wanhopig, half liefdevol op het dashboard. ‘En...’

Hij tilt zijn hand op en wijst naar de donkere wolken die aankomen uit het westen, het regengordijn in de verte. Ook al weet hij niet waarom, hij

weet dat het weer grilliger wordt hoe dichterbij Havenfall komt.

‘Sorry hiervoor.’ Mijn stem stukt als ik heen en weer schuif op mijn zitplaats en Marcus weer probeer te bellen. Maar ik heb hier geen bereik. Er heerst alleen maar doodse stilte. ‘Mijn oom zou er over een paar minuten moeten zijn.’

Maar er gaan een paar minuten voorbij, en dan nog een paar. Er komt niemand.

De lichten van de winkel zijn uitgegaan; de deuren zijn dicht. En de bui is vlakbij, de haveloze dennenbomen om ons heen zwiepen in de wind. Mijn mond is droog, mijn maag voelt loodzwaar. De stilstaande bus rommelt onder me.

Ik ben eraan gewend vergeten te worden, het is veel beter dan het gniffelen en staren dat gewoonlijk gepaard gaat met opgemerkt worden. Als je de eenling bent, de mafkees, de dochter van de Goodwin Lane-moordenaar, is het beter om niet gezien te worden. Maar met Marcus is het een ander verhaal. Hij heeft altijd een plek voor me gehad in Havenfall. Hij is nooit níét hier op het kruispunt geweest als de bus aankwam.

Tot nu toe dan.

Ik rommel in mijn tas totdat ik mijn paraplu heb gevonden, sta op en loop door het gangpad naar de chauffeur, ondertussen wensend dat ik eraan had gedacht om een regenjas in te pakken. ‘Ik loop wel een stukje het stadje in,’ zeg ik tegen hem. ‘Als ik wat hoger ben heb ik meestal wel bereik.’ Dat is niet waar, maar ik wil opeens niets liever dan de bus uit, ondanks de regen. Hij moet vast ergens anders heen. Net als ik.

De chauffeur fronst zijn voorhoofd. ‘Weet je het zeker, meisje? Ik zou niet willen dat je buiten bent als het onweer losbarst.’ Hij gebaart naar de weg. ‘Iets van een halve kilometer verderop is een eethuisje dat de hele nacht open is. Vraag Annie of je haar telefoon mag gebruiken...’

‘Oké.’ Het is niet mijn bedoeling om zo kortaf te doen, maar ik krijg een knoop in mijn maag bij het idee om nog langer bij Havenfall vandaan te blijven. Ik pak mijn paraplu. ‘Het komt wel goed met me, echt.’

De chauffeur kijkt niet blij, maar hij trekt aan de hendel om de deuren

te openen. Koele lucht die ruikt naar dennenbomen en regen stroomt de bus in en ik krijg kippenvel. De geur van Havenfall. Maar flarden onrust kronkelen door me heen.

‘Doe voorzichtig,’ zegt de chauffeur nog tegen me als ik op het trapje mijn paraplu opsteek. ‘Klop bij iemand aan als het gaat onweten, of zoek een greppel op en blijf daar dicht bij de grond.’

‘Dank u. Zal ik doen.’ Ik glimlach naar hem, het bedankje meen ik, maar de rest niet. Als het moet loop ik de hele nacht door.

Hij blijft daar nog even hangen terwijl ik de verlaten donkere hoofdstraat in loop, mijn oude Converse-gympen zompnd in de modder. De weg gaat hier zo steil omhoog dat ik de helling zie en ik kreun vanbinnen bij de gedachte aan de wandeling die me te wachten staat. De riem van mijn plunjezak snijdt al in mijn schouder en deze goedkope paraplu gaat het niet lang uithouden in het weer van Haven.

Maar ik glimlach nog een laatste keer naar de chauffeur, til mijn hand op en zwaai. Dan begin ik aan de lange wandeling naar Havenfall. Een stukje lopen en een beetje regen gaan me er niet van weerhouden op de enige plek te komen waar ik echt thuishoor.